

Maya zette twee bekers thee op de keukentafel en staarde door het raam de tuin in. Ze kon zich goed voorstellen waarom haar zusje dergelijke dromen had; ook zichzelf zag hun moeder nog voor zich, zoals ze met een gelukzalige glimlach door de tuin zwierde. Ze keerde zich met haar rug naar het venster en besepte dat er ook andere momenten waren geweest. Momenten waarop haar moeder als verstand aan tafel had gezeten, haar onderarmen op het tafelblad en de handpalmen naar boven gericht. Soms mompelde ze dan iets onverstaanbaars. Even daarna schudde ze haar hoofd en leek het alsof ze wakker werd. Als Maya haar moeder dan vroeg wat er aan de hand was, schudde mama breed glimlachend haar hoofd. 'Niets om je zorgen over te maken, mijn kleine vlinder.'

Maya slikte. Klaar nu met die herinneringen. Ze liep naar het aanrecht, waar ze twee boterhammen in de broodrooster stak. Ze keek op toen Merel binnenkwam.

'Holy moly, wat heb ik waardeloos geslapen. Weet je wel hoe-

veel jij beweegt in je slaap? En je maakt ook allerlei geluidjes.'

Maya grijnsde. 'Moet jij zeggen! En ik heb je nog wel getroost na die rotdroom van je.'

'Nou, dat heb ik gemerkt. Jouw manier van troosten voelde als een aanval van een dolle octopus.'

'En bedankt!'

'Graag gedaan, grote zus.' Merel ging aan tafel zitten en nam een slok thee. 'Idioot toch dat die droom steeds terugkomt?'

Maya nam tegenover haar plaats. 'Tja, ik denk ook nog vaak aan haar, maar niet zoals jij. Mama is al een jaar dood. Ik dacht dat je het, net als ik, nu toch wel zo'n beetje verwerkt had, maar dan laat zo'n droom zien hoezeer je haar nog mist.'

'Jij toch ook?'

'Ja, natuurlijk, maar ik probeer mezelf te dwingen om vaker aan de leuke dingen met haar te denken. Ik ga ook niet meer zo vaak naar haar graf, want ik wil niet meer zo verdrietig zijn. En als ik aan leuke dingen denk, werkt dat meestal wel, dan hoef ik niet te huilen. Weet je nog dat ze op dagen dat ze moest werken overal in huis van die grappige post-its voor ons neerlegde?'

Merel glimlachte. 'Iemand anders zou misschien taken voor ons hebben opgeschreven, zoals *Niet vergeten de afwasmachine leeg te ruimen*, maar zij vertelde kleine verhaaltjes. Of soms was het maar een enkel lief zinnetje. Wat jammer dat we niet al haar briefjes bewaard hebben.'

'Ja, echt stom van ons. Gelukkig hebben we er nog wel een

paar,' glimlachte Maya en ze keek naar de hartvormige koektrommel die op de keukentafel stond. 'Als ik me rot voel, pak ik gewoon zo'n briefje. Ze kon zulke komische dingen opschrijven. Weet je nog dat ze schreef dat ze een appel voor het ontbijt had genomen om eens een keer gezond te doen, maar dat ze niet begreep dat er daadwerkelijk mensen waren die aan een appel genoeg hadden? Dat zij nu al naast haar fiets lag van de honger. Ik zag het helemaal voor me. Wat kon ze ontzettend grappig, gezellig en een beetje gek zijn.'

Merel knikte. 'Zoals op vrijdagavond wanneer papa ging sporten en wij met z'n drieën op de bank probeerden te liggen voor onze filmavond.'

'En dat mama dan altijd lachfilms uitkoos. Hele dialogen die ze daarna moeiteloos en zó komisch na kon doen. Jammer dat ze in hocuspocus geloofde.'

'Maya!'

'Sorry hoor, maar zelfs papa vond het mysterieuze onzin.'

'Mama kon er toch ook niets aan doen dat ze soms dingen kon horen die wij niet hoorden? Of dat ze heel veel mensen zo goed kon aanvoelen? Soms was het reuzehandig dat zij in een kamer vol visite wist wie er verdrietig of boos was. Vaak wist ze al van tevoren wat er ging gebeuren. Of je het nu leuk vindt of niet, ze was gewoon paranormaal begaafd. Ik heb zelf ook wel eens van die dingen die ik niet kan verklaren, wist je dat?'

Maya haalde haar schouders op. 'Weet je wat ik niet kan ver-

klaren?' grinnikte ze. 'Dat wij zelfs van de ontbijttafel een grote troep kunnen maken. En dan heb ik het nog niet eens over de badkamer. Heb je gezien wat papa op zijn briefje heeft geschreven? Dat hij later thuis is vandaag en of we de was willen doen, want de badkamer puilt uit.'

Haar zusje zuchtte. 'Was tante Tess er nog maar, die ruimde altijd alles op, veel beter dan mama.'

'Écht wel!'

Merel grinnikte. 'Nou ja, mama had andere kwaliteiten, zoals wanneer het huis weer eens een complete chaos was en mama het talent had om tante Tess voor een paar dagen uit te nodigen. Weet je nog hoe tante dan altijd eerst naar zolder ging om haar spullen op haar logeerplek te zetten, en dan blijmoedig aan de slag ging om het huis weer op orde te krijgen? Hoe vind je dat woord? Blijmoedig word je ervan, hè?'

Maya keek haar zusje hoofdschuddend aan, maar moest toen toch lachen.

Merel grijsde. 'Hoe dan ook, binnen een uur liep alles weer op rolletjes en zaten mama en zij urenlang te kletsen en te lachen. Hé maar ... Zullen we haar bellen of ze vanmiddag thee komt drinken?' Merel onderbrak zichzelf en had opeens een heel triomfantelijke blik op haar gezicht. 'Holy smoke, wat een goed idee van mezelf.'

'Nou, dat weet ik niet hoor. Ze kan vast niet. Die vrouw heeft ook een eigen leven, hè?'

‘Wat je niet vraagt, weet je niet. We bellen haar gewoon. En dan vragen we meteen naar dat recept van die verrukkelijke appelkruimeltaart.’

‘Oké, ik bel haar wel, maar als ze niet kan, dan ...’

‘Jaha! Bel nou maar, miss zwartkijker!’

Maya pakte haar mobiel, tikte op het groene vierkantje met het witte telefoontje en daarna op tantes naam.

‘Hé meisje, jij bent er vroeg bij vanochtend,’ hoorde ze de stem die soms op die van mama leek wanneer ze verkouden was.

‘Ha tante Tess, Merel en ik vroegen ons af of u zin had om vanmiddag thee met ons te drinken en of u dan meteen dat recept van die superlekkere appelkruimeltaart wilde meenemen.’

Ze hoorde haar tante lachen. ‘Natuurlijk, lieverd, uurtje of halfvier?’

‘Top, tot vanmiddag dan!’

‘Goed geregeld, zus,’ zei Merel en ze slurpte het laatste slokje thee naar binnen.

Maya keek op haar horloge en schrok. ‘Bagger, is het al zó laat? Mia en Liv staan op me te wachten. Ik moet racen. Tot vanmiddag!’

‘Ja, echt niet! Laat je mij hier in de troep zitten? Ik moet ook over tien minuten weg! Laten we nou even samen opruimen en die was ...’

‘Sorry, sorry, ik maak het goed met je, ik ruim vanavond na het eten voor jou de afwasmachine in, maar nu moet ik echt

gaan.’ Maya sjoede haar rugzak om, rende de tuin in, pakte haar fiets uit de schuur, trok de schuttingdeur open en verdween.

‘Hèhè, wat ben je laat!’ riep Liv even later toen Maya het kruispunt naderde waar haar vriendinnen zoals altijd op haar stonden te wachten.

‘Sorry, sorry, ik was de tijd vergeten.’

‘Dat vind ik nou helemaal niets voor jou,’ zei Mia, die haar onderzoekend aankeek. ‘En al helemaal niet als je weet dat die knappe Romero op je zit te wachten.’

‘Kap daar eens mee, ik heb niks met die jongen.’

‘Hé,’ zei Liv verbaasd. ‘Wat doe je aangebrand. Is er wat gebeurd?’

Maya schudde haar hoofd. ‘Welnee, joh, ik heb me gewoon gehaast. Merel en ik zaten herinneringen op te halen en daarna heb ik ook nog met tante Tess gebeld. Gelukkig hebben we een korte dag vandaag. Hebben jullie geleerd voor wiskunde en Engels?’

Haar vriendinnen knikten allebei. ‘Ja, makkie,’ grijnsde Mia en ze zette haar voet op de trapper van haar fiets. ‘Nou, gaan we?’

Tien minuten later kwamen ze aan bij het bijna verlaten schoolplein, knalden hun fietsen in het rek in de fietsenstalling en renden naar het klaslokaal.

‘Net op tijd, dames,’ zei hun mentor, mevrouw Bol, die op het

punt stond de deur dicht te doen. 'Ga maar gauw zitten, want vandaag ga ik jullie alles uitleggen over de schoolexamens.'

Zodra Maya de straat in fietste, zag ze het glimmende blauwe autootje van hun tante voor de deur staan. Snel duwde ze met haar voorwiel de schuttingdeur open en meteen stond ze stil.

'Merel!' riep ze half geïrriteerd. 'Zet je fiets in de schuur, dan kan ik er ook bij.'

Merel danste de keukendeur uit en de tuin in. 'Kijk niet zo kwaad, zus. Als je lacht, ben je veel mooier.'

'Jaja, toe nou maar,' mopperde Maya nog even.

Merel grijsde, pakte haar fiets en reed 'm de schuur in, waarna ze huppelend weer naar buiten kwam. 'Word jij nou nooit eens wakker met de gedachte dat jij toch maar geluk hebt met een zusje zoals ik?'

Maya proestte. 'Doe normaal!'

'De thee is klaar!' riep tante Tess vanuit de deuropening.

'Hoi tante Tess, wat fijn dat u er al bent. Ik kom eraan!' riep Maya en ze smeed haar fiets tegen die van haar zusje.

Zodra ze de keuken binnenkwam, rook ze het. 'O, wat lekker, u heeft appelkruimeltaart gemaakt.'

Haar tante spreidde haar armen en zonder aarzeling liet Maya zich erin vallen. Een omhelzing van tante Tess kwam altijd opmerkelijk dicht in de buurt van de geborgenheid die haar moeder had geboden.

'Gaat het goed met je, meisje?'

Voorzichtig maakte ze zich los en glimlachte. 'We hebben vandaag de data voor de eerste schoolexamens doorgekregen; daar word ik nu toch wel wat zenuwachtig van.'

'O, die kregen wij vandaag ook!' riep Merel. 'Komt dat omdat we in hetzelfde gebouw zitten, of lopen de schoolexamens van het vmbo-t gelijk met havo 5?'

'Misschien inderdaad omdat we in hetzelfde gebouw zitten, want elke school mag zelf uitmaken hoe en wanneer de school-examens gegeven worden; alleen de centrale examens zijn landelijk gelijk. Die schoolexamens tellen trouwens wel voor vijftig procent mee,' zei Maya. 'Dus mocht ik de komende tijd chagrijnig zijn, dan weet u waar het aan ligt. Alhoewel, als u in de buurt bent, valt het misschien mee.'

Tante glimlachte. 'Lieverds zijn jullie, allebei. Kom, dan snijd ik de taart aan. Schenkt een van jullie de thee in?'

Toen de thee en de taart op waren, merkte Maya pas de openstaande afwasmachine op. 'O, u heeft de afwasmachine al uitgeruimd!'

'Natuurlijk, lieverd. Jullie zijn de hele dag op school en je vader is aan het werk. Ik zal wel tot een uitstervend ras behoren, maar ik vind huishoudelijk werk nu eenmaal leuk om te doen, dus het was een kleine moeite. Ik heb ook twee wassen gedraaid en gedroogd. Ik weet alleen niet zeker of ik de juiste kleding op jullie bed heb gelegd, want ik kan al die shirts nooit uit elkaar houden.'

Maya sprong op en sloeg haar armen om tante heen. 'U bent geweldig, dank u wel!'

'Ja, superbedankt, tante Tess!' riep Merel erachteraan.

'En ik wist natuurlijk niet wat jullie vanavond wilden eten, dus ik heb maar spulletjes meegenomen voor een ovenschotel. Wanneer jullie zo meteen naar boven gaan om je huiswerk te doen, bereid ik die schotel vast voor, dan hoeven jullie 'm straks alleen in de oven te schuiven, oké?'

'Wat een heerlijkheid. U maakt ons nog lui,' grijnsde Merel. Maya knikte. 'Wat lief, tante.'

'Welnee, meisjes, ophouden nu, hoor,' zei tante Tess met een schorre stem. 'Ik vind het gewoon fijn om dat voor jullie te kunnen doen. En nu naar boven, aan je huiswerk, dan ruim ik de theeboel op en begin ik aan de voorbereidingen voor jullie hapje eten van vanavond.'

Merel schoof met veel kabaal haar stoel naar achteren, knip-oogde naar haar tante en spurtte de keuken uit en de trap op. Maya strekte haar arm uit en legde haar hand op die van tante Tess.

'Het is goed, meisje,' zei tante zacht. 'Ga maar aan je huiswerk.'

Maya stond op en liep op haar gemak naar boven, waar de muziek van haar zusje haar al tegemoetkwam. Toevallig vond ze 'Shallow' van Lady Gaga wel mooi en ze betrapte zichzelf erop dat ze zachtjes meeneuriëde.

Merel kwam haar kamer uit met een stapeltje opgevouwen wasgoed in haar handen. 'Onze bedden zijn ook nog eens opgemaakt! En kijk eens hier, lieve grote zus, pak jij meteen het bovenste shirt, dat is van jou en die andere twee zijn van papa, dus die leg ik even op zijn bed.'

Met haar lievelingsshirt vol vlinders stapte Maya haar kamer in, legde het shirt en de andere schone was die op haar bed lag in haar kast en ging aan haar bureau zitten. Ze zou maar beginnen met burgerschap dan ... Wat was dát? Er klonk een luide schreeuw die door merg en been ging, en die maakte dat haar hele lichaam verstijfde. Was dat Merel? Ja. Een heel bange Merel.

Snel rende ze haar kamer uit en ze hoorde Merel jammeren in de slaapkamer van hun vader. 'Wát? Merel, wat is er?' riep ze al op de gang terwijl ze naar de slaapkamer van haar vader rende. Haar zusje zat achter de kaptafel van hun moeder. Ze was lijkkbleek en trilde.

Maya legde een hand op haar schouder. 'Hé, wat is er?'

'Ik hoorde mama's stem toen ik in haar spiegel keek.'

Alsof ze haar hand ergens aan brandde, zo snel trok Maya hem terug. 'Doe niet zo raar, dat kan helemaal niet.'

'Echt! Ik zweer het!'

'Laat mij eens kijken.' Maya pakte de staande, ronde spiegel van de kaptafel en keek erin. 'Hé, moedertje, zeg ook eens wat tegen mij, ben je daar nog?' vroeg ze en ze hoorde zelf hoe sarcastisch haar stem klonk.

‘Geef hier,’ zei Merel. Ze pakte met een ruk de spiegel terug en zette die op de andere hoek van de kaptafel. ‘Je hoeft me niet te geloven hoor, maar je hoeft ook niet te doen alsof ik een of andere randdebiel ben.’

‘Sorry,’ zei Maya half berouwvol, terwijl een ongemakkelijk, pijnlijk gevoel door haar lichaam trok. ‘Je weet hoe ik over hocus-pocus denk. Het was al vreemd genoeg dat mama van alles hoorde, dus ga jij nu alsjeblieft niet ook beginnen.’

‘Maar ze zei Merelaartje tegen me.’

Maya slikte een brok in haar keel weg. ‘Dat kan gewoon niet. Je hoorde misschien iets wat van buiten kwam en erop leek. Puur toeval.’

‘Neehee! Je weet dat mama de enige was die me zo noemde. Ik zweer het, Maya, het was heel duidelijk haar stem. Geloof me nou, het was echt mama!’

Maya deed een stap achteruit en kneep haar handen keer op keer in elkaar. ‘Sorry hoor, maar ik ga hier niet in mee. Je verbeeldt het je. Misschien omdat we vanochtend over mama gesproken hebben en ...’

‘Niet, niet, niet!’ schreeuwde Merel opeens met overslaande stem. ‘Rot op als je me toch niet gelooft. Ga weg, Maya! Ga weg.’

Er klonk gestommel op de trap en even later stond tante Tess in papa’s slaapkamer. ‘Wat is hier aan de hand? Waarom schreeuwen jullie zo tegen elkaar?’

‘Er is er eentje gek geworden,’ schamperde Maya terwijl ze naar Merel wees. ‘Ze beweert dat ze mama’s stem heeft gehoord. Idioot natuurlijk, want ...’

Tante hief afwerend haar handen en keek Maya streng aan. ‘Ho eens even, meisje, er wordt in dit huis nooit gevloekt en je zegt ook niet dat soort lelijke dingen tegen elkaar, hè? Ik snap jouw verontwaardiging, je bent geschrokken. Dat is heel begrijpelijk. Maar wat nou als Mereltje gelijk heeft?’

Niet-begrijpend keek Maya haar tante aan. Vanuit haar ooghoek zag ze eerst de verbazing en daarna de opluchting over het gezicht van haar zusje rollen. Zelf maakte ze een wegwerpgebaar. ‘Dat kán helemaal niet.’

Tante knikte en trok haar mee naar papa’s bed, waar ze op het voeteneinde tegenover Merel gingen zitten. ‘Je zou verbaasd zijn hoeveel er kan, en in dit geval zit het ook nog eens in de genen.’

Er schoot iets vlamrends door Maya’s buik en ze werd misselijk, ze proefde zelfs iets bitters in haar keel. Nee. Nee. Nee. De geschiedenis ging zich niet herhalen.

Tante strekte haar arm uit en klopte Merel even op haar schouder. ‘Gaaf het?’

Merels ogen vulden zich met tranen. ‘Ik ben me rot geschrokken, maar ik weet het honderd procent zeker. Mama sprak tegen mij.’

Tante knikte. ‘Ik geloof je. Zo is het in de kinderjaren van

je moeder ook bij haar begonnen en later in mindere mate bij mij. Je hoeft er niet bang voor te zijn.'

'Mama was gewoon hoogsensitief,' zei Maya harder dan ze bedoelde. 'Ze is erop getest, hè? En de conclusie was dat ze heel ontvankelijk en gevoelig was voor stemmingen. Niks geen hocus-pocus.'

Merel sprong op. 'Hou op met je hocuspocus!' Haar stem sloeg over en er rolde een traan over haar wang. 'Ik kan het niet meer horen.' Ze rende de gang op en even later sloeg de deur van haar eigen kamer dicht.

'Maya, misschien weet je dat niet, maar hoogsensitieve mensen zijn vaak ook nog eens paranormaal begaafd. Jouw zusje vertoont daar tekenen van, hoe vervelend jij dat ook vindt.'

'Ik wil gewoon niet dat ze dezelfde kant op gaat als mama.'

Tantes hand klopte geruststellend op die van haar. 'Dat snap ik, maar soms hebben we daar niets over te zeggen. Soms overkomt het je en dan moet je leren ermee om te gaan. Zullen we afspreken dat jij en ik goed op haar zullen passen?'

'Ja, tuurlijk, maar ... eh ...'

'Ik ga maar even naar haar toe. Gaat het met jou?'

Maya knikte. 'Ja, ga maar, tante.'

Toen ze even later tantes troostende stem hoorde, ging ze zelf aan mama's kaptafel zitten. Alles stond er nog precies zoals op de dag van haar overlijden. Links mama's medicijnkistje, rechts haar parfumflesjes. Ze draaide het dopje los van mama's

lievelingsparfum en rook eraan. Ze speelde met haar kleurrijke oorbellen, streelde mama's lievelingsketting met de blauwe vlinder en bekeek al haar make-upspulletjes. Daarna pas pakte ze de kleine, ronde spiegel. Aan de ene kant was het spiegelbeeld normaal, aan de andere kant werd het vergroot. 'Ben je daar, mama?'